

ΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νῦναι καλά ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΑΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνω,
κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Εὐνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — διγῶς νόζι κι' ἐντροπὴν.
Εὐνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη — **δέκα φράγκα καὶ στο χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇ — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δύο τοῦ μηνὸς Ἀπρίλιν
καὶ ὅστους κάμπους χαμοῦλιν.

Τετρακόσα ἐξήντα κι' ὀκτὼ
Ἀλεποὺς πανηγύρι φοικτό.

Στεφανωμέν' ἡ Δόξα τραγουδεῖ
τοῦ πρώτου Γεωργίου τὸ παιδί.

Δ

Ἀνάθεμά σε, οὐρανέ, ποῦ βρέχεις κάθε τόσο
καὶ δὲν ἀφίνεις γελαστή κι' ἐγὼ νὰ ξεφαντώσω...
Ἀνάθεμά σε, οὐρανέ, ποῦ βρέχεις γιὰ γεινάτι
καὶ σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπίσιθ' βυθίζεις τὸ Παλάτι,
γιατὶ μὲ λάσπαις δὲν ἔμπορεῖ στήν Ἀλεποῦ νὰ τρέξη
κι' ἡ δόξα νέα στέφανα γι' αὐτὸ νὰ ξαναπλέξη.

Ἀνάθεμά σε, οὐρανέ, ποῦ μὲ βροχαῖς μᾶς ραίνεις
καὶ τὴν καυμένη μας καρδιὰ μὲ συννεφὰ πικραίνεις.
Ἀνάθεμά σας, σύννεφα, ποῦ κρύβετε τὸν ἥλιο
καὶ δὲν ἀφίνετε νὰ βγῇ θριάμβους νὰ φωτίσῃ,
καὶ κάνετε ὅτ' ἡ φλέβαις μας νὰ τρέξῃ μόνον τίλιο
κι' οὐτ' ἓνα τρόπαιο κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ στήσῃ.

Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρη μέρα,
σήμερον ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυπούνται,
ἔγινκε τῆς Ἀλεποῦς ἀναβολὴ δευτέρα
κι' οἱ διαλεκτοὶ τοῦ Παλατιοῦ καταστήθη κτυποῦνται.
Σήμερα κι' ὁ Διάδοχος χωρὶς νὰ πῇ μιλιὰ
κιντάζεται περίλυπος μετὰ τοῦ Βασιλέα.

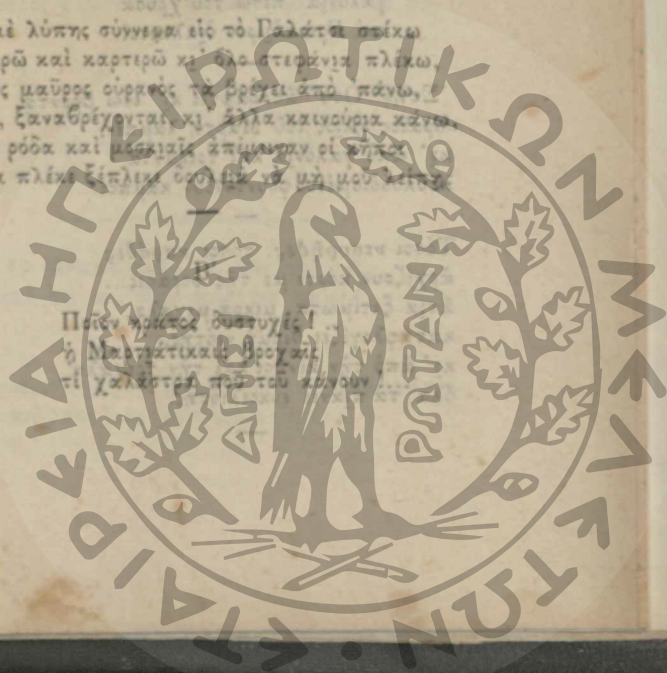
Μονάχος συλλογίζεται τί θριάμβος ποῦ χάνει
καὶ τί καινούρια θαύματα ἔμπορσε νὰ μᾶς κάνῃ,

καὶ τότε μ' ἄγριαις ματιαῖς τὸν οὐρανὸ προσνεύει
μήπως ἐκεῖνος φοβηθῇ καὶ λίγο ξαστερῶσῃ,
καὶ σὲ μιὰ σκάλα τοῦρχεται θεόρατη ν' ἀνέβῃ,
νὰ φθάσῃ ὡς ὅτ' ἀ σύννεφα καὶ νὰ τὰ μπαγλαρώσῃ.

Τὶ θριάμβος ποῦ χάνεται... Θεέ, τί δυστυχία!...
τὸν κατατρέχουν πρὸ πολλοῦ τοῦ κόσμου πᾶ στοιχεῖα,
καὶ μένει ὅτ' ὁ Παλάτι του καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ δράσῃ,
βουνὰ, λαγκαδιὰ, ρεμματιαῖς, καὶ τάφρους νὰ περάσῃ,
καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς βαστώντας νὰ γυρίσῃ
καὶ μὲ τὴν κόψι τοῦ σπαθιοῦ σὲ ὁρὸ νὰ τὴν χωρίσῃ.

Κι' ἐγὼ μὲ λύπης σύννεφα εἰς τὸ Παλάτι στέλω
καὶ καρτερῶ καὶ καρτερῶ καὶ ὅλα στεράνω πλέκω
ἀλλ' ὅμως μαῦρος οὐρανὸς τὰ βρέχει ἀπὸ πάνω,
βρέχονται, ξαναβρέχονται κι' ἄλλα κινουνοὶα κάνω,
καὶ διγῶς ρόδα καὶ μαρκιὰς ἀπὸ πᾶν οἶον
καὶ πάντα πλέκω ἔπιλεκα ὅσο ἔβλεπα μὲ μου καὶ ἄλλω.

Ποῦν ἡμεῖς δυστυχίαν;
ἢ Μαυροτικὰ βροχὰ καὶ
τί χαλκότερα πρὸ τοῦ κανόν;

ἡ χρυσὴ δὲν βγαίνει πούλια,
κι' ἀλογόμυιγαις δαγκάνουν
τῶν ἀλόγων τὰ καπούλια.

Κι' ὁ Σωτήρας προσεκήθη
μ' ὄλην τὴν διπλωματίαν,
καὶ πεινῶντα χάσκουν πλήθη
μὲ τὴν νέαν ἐκστρατείαν.

Προσεκλήθη πᾶς ' Ἀρχὴ
καὶ διοικήσεις μουφλοῦζα,
μὰ δὲν παύει κι' ἡ βροχὴ
κι' ἡ ψιχάλα ἡ γρουσουζα.

Βρέχει βρέχει καὶ ραντίζει
καὶ τὰ μάρμαρα ποτίζει,
κι' ὅλ' οἱ κόποι πᾶν χαμένοι
κι' ὁ Διάδοχος προσμένει
ξαστεριά στεγνῆς ἡμέρας
τὸ χρυσοῦν νὰ σφίξη δέρας.

Γ'

Ποῖος ἐν τόσῃ ταραχῇ
ὁρμᾷ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῷ ;...
πνεῦμα θυέλλης ἀντηχεῖ
καὶ νέφος σκόνης εἶν' ἐδῶ.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ βλαστὸς
τῶν πορφυρογεννητῶν,
πρῶτος λεβέντης λυγιστὸς
καὶ σέμνωμα χαρίτων,
ποῦ τοῦ φωναζοῦν « Ὁσαννά !...
ἐσὺ καὶ δόξα μας κι' ἐλπίς, »
ἐπῆρε κάμπους καὶ βουνὰ
μὲ τᾶλογο τῆς ἀστραπῆς.

Ἰδοὺ !... γενναίως προχωρεῖ,
τρέχει κι' ὁ κόσμος ὁ 'ξυπνός,
κι' εἰς κάθε πάτημα βαρὺ
σκόνης σηκώνεται καπνός.

Τὸ χαλινάρι τῆς μασσᾶς
κάθε φορά πετακτῇ...
γαλόνια 'πίσω του χρυσᾶ
καὶ Γρεναδιέροι διαλεκτοί.

'Στὴν Ὅσος ἀστράφτει κι' ἐδῶ βροντᾷ,
ὥραιος ἥλιος τοῦ Μάρτη λάμπει,
κι' ἀπὸ γαλόνια καὶ τρικαντὰ
λουλουδισμένοι φουντόνουν κάμποι.

Τόσοι ντουρῆδες, τόσοι καράδες
ἀρχίζουν κόρτε μὲ τῆς φοράδες...
ἄττια ξετίμωτα, μικρὰ μεγάλα,
καταφλογίζει θερμὴ νεότης,
κι' ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ τὴν τρεχάλα
ὅλα τὰ πιάνει εὐκοιλιότης.

Μὲ καθβαλίναις χρυσιζ' ἡ χλόη,
μυρίζει κρόκος, σμύρνα κι' ἄλγη,
τὸ χνῶτο κάθε ἀριστοκράτη,
ἡ Κούν, ἡ Κόζεκ κι' ἡ Καρυάτη.

Κακὸ κι' ἀντάρκα καὶ τόση μούρλα,
τρά τρά τρουμπέταις, ντοῦπ ντοῦπ ταμπούρα,
θρίαμβος νέος, καινούρια νίκη,
πιεσὶ, σαμπάνιαις, κουβαρνταλῆκι.

Δ'

Ὁ μεγάλος στρατηλάτης
'στὴν σκιάν πυκνῆς ἐλάτης
κουρασμένος ἐξαπλώθη...
τάρματα του σελαγίζουν
καὶ κοντὰ του φτερουγίζουν
οἱ γνωστοὶ ἐκείνοι πόθοι.

Μὲ τὴν 'Αλεπού 'στὸ χέρι
νίκης ὕμνους ψιθυρίζει,
κι' ὁ καθένας τὸν συγχαίρει
καὶ τὸ γένος μακαρίζει.

Ὅλα γύρω του μυρίζουν,
ὕπνος τούρχειται γλυκός,
καὶ σιγὰ τὸν νανουρίζουν
παλληκάρια τῆς φακῆς.

Κι' ὁ μπαμπᾶς ὁ πικραμένος
τὸ παιδί του καμαρώνει,
κι' οὐρανὸς συννεφιασμένος
'λίγο 'λίγο ξαστερόνει.

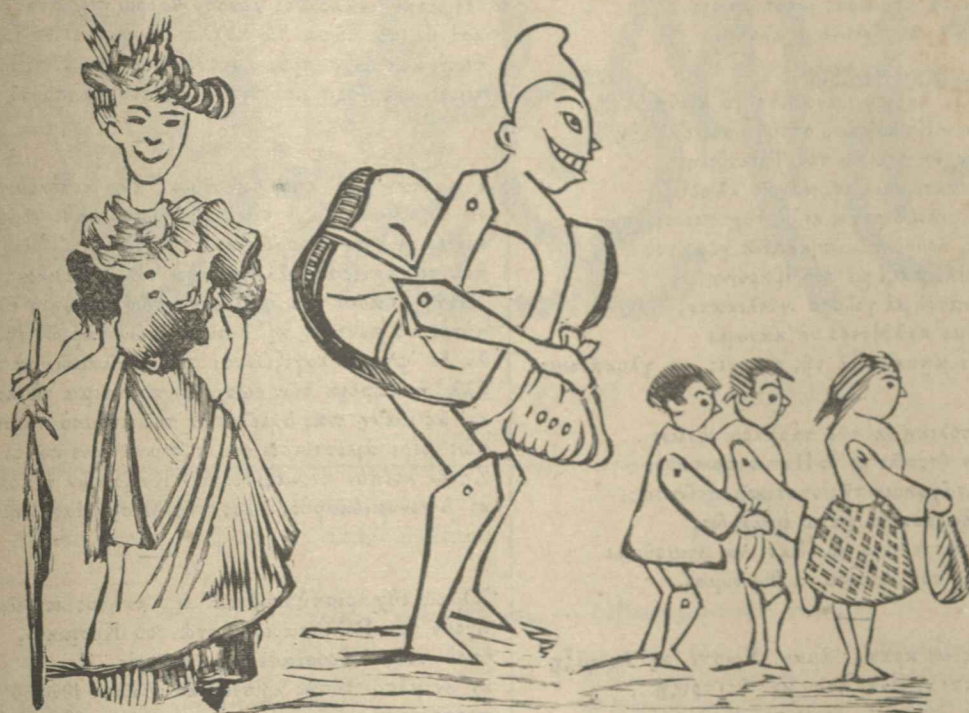
Τόσαις πίκραις του ξεχάνει,
τὴν οὐρὰ κι' ἐκεῖνος πιάνει,
κι' ὅλος πνεῦμα κι' ὅλος σπέρτο
'στὸ παιδί του δίνει μύρτο !

Ἐκ τῶν πρώτων τρέχει πρῶτος
κι' ὁ Σωτήρας ὁ μπουρλότος
καὶ γαλάντης φουκαρᾶς,
καὶ γελῶν τὸν στεφανώνει
κι' ἐκ τῆς τῆς τῆς του χαρᾶς
σκάζει δεῦτερο κανόνι.

'Αλλὰ κι' ὅλο τὸ Κουβέρνο
τὸν Διάδοχον συγχαίρει,
μὰ κι' ἐγὼ κοντὰ του γέρνω
καὶ τοῦ δίνω κρουονέρι,
καὶ γιὰ νίκαις τοῦ 'μιλῶ
καὶ 'στὰ χεῖλη τὸν φιλῶ,
κι' ἀντηχεῖ καὶ τὸ Γαλάτσι
ἀπὸ μάτς καὶ μούτς καὶ μάτσι.

Ε'

Βαρδᾶτε κι' ἐπιστρέφει...
μωρὲ χαρὰ 'στὸ κέφι...

'Ελλήνων παῖδες ἴτε,
ἀφρίζουν εἰ Δραγόνιοι,
τοὺς νικητὰς ὕμνεῖτε
καὶ κλίνετε τὸ γόνυ.

Γυρίζουν ἐκ τῆς μάχης
σὰν διψασμένα 'λάφια...
δὲν εἶμιν' ἑνας στάχους
ὁλόρθος 'στὰ χωράφια.

Τὸν νέον Κωνσταντῖνον
ὁ κόσμος τριγυρνᾷ,
καὶ τῆς κοιλιᾶς προτείνων
φωναίει πῶς πεινᾷ.

Βοῦζει κάθε δρόμος
ἀπὸ τὰ βογγητὰ,
κι' αὐτὸς σὰν γαλαντόμος
τὴν 'Αλεπού πετᾷ.

Καὶ σείνωντας τὸ κράνος
φωναί' ὑπερηφάνως :
« ἂν γιὰ ψωμί φορᾶτε
τὰ λάφυρά μου φάτε. »

Καὶ πατριῶται πούροι
μὲ μάτι νηστικό
χυμοῦν 'στὸ κελεπούρι
νὰ πάρουν μερδαῖο.

Δὲν ἄρῃσαν κομμάτι
κι' αὐτὸς — τί συμφορά ! —
πηγαίνει 'στὸ Παλέτι
ἀλλὰ χωρὶς οὐρά.

Εὐπνα καὶ μὴν κοιμάσαι, μεγάλε Κωνσταντῖνε...
γιὰ σὲ καὶ τὸ Γαλάτσι κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶναι...
ξυπνα τὸ κράτος ὅλο 'στὴν 'Αλεπού νὰ τρέξη
πρὶν ξανασυννεφιάσῃ, πρῶτου νὰ ξαναβρέξῃ.

Εὐπνα κι' ἐγὼ μαζί σου 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλω,
ποῦ περιφρονημένη ὀπίσω πάντα 'κόλωνα,
ξυπνησε, τροπαιοῦχε, σὰν παλαδὴ νὰ ψάλλω
μὲ μιὰ φωνὴ πρεφόντο τὸν ὕμνον 'στὸν Ἀπόλλωνα.

Ὁ νηστικός λαός σου προσμένει νὰ γιορτάσῃ
καὶ μὲ τὰ λάφυρά σου νὰ τὸν παραχορτάσῃ...
'στὴν 'Αλεπού γυροῦσε καὶ πιάσε τὸν γιὰ πίκρα
καὶ γράψ' ἔμπρός καὶ 'πίσω εἰν ταυτὴ μόνον νίκαι.

Ἐμπρός, κι' ἐγὼ μαζί σου τὴν τύχη μου νὰ 'βρῶ,
ἔμπρός κι' ἡ γεία ράτσα, ποῦ παίζει ταμπούρα,
τὴν ἰθνηκὴ σημαίας νὰ σπᾶσῃ τὸ σκαρὸ
καὶ σύμβολο νὰ βαλῇ τῆς 'Αλεπούς οὐρά.

Ὁ Φασουλῆς, ἡ Φασουλῆ,
καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί.

Ὁ Φ. — Κυττάζετε τί μούστειλαν ἀπὸ τὴν Καλαμάτα
καὶ τὰ δόξανὰ κελάρια μας 'βρεθήκανε γεμάτα.

Πῶ! πῶ! τί σὺκα μπόλικα, μὰ νὰ καὶ φασουλάκια,
νὰ φᾶν τὰ Φασουλάκια μου μετὰ τῆς Φασουλῆς,
καὶ τέσσερα μεταξωτὰ τῆς ὥρας μαντυλάκια...
ἀπὸ γιαντρίων ἀνώνυμο μᾶς ἔχουνε σταλῆ.

Νά! κι' ἓνας τενεκὲς λαδίου... ἀνοίξετε τὸ κιοῦπι...
μὰ νὰ κι' ἐλθαῖς τῶν Καλαμῶν, σπουδαίαις δηλαδὴ...
ἀφήστετέ με μερικαῖς νὰ στείλω τοῦ Τρικουπῆ,
ποῦ θάλασσα μᾶς τᾶκανε μὲ τῆς ἐλθᾶς κλαδί.
Πῶ! πῶ! χαραῖς τρικουβερταῖς κι' εὐτυχισμένοι χρόνοι...
'δέστε καὶ τοῦτο τὸ κουτὶ μὲ μπακλαβὰ γεμάτο...
ὁ Λαγανάκος τῶστελε μαζί μὲ τὸν Καρώνη,
ζαχαροπλάστει δυνατοὶ μὲ γούστο ντιλικάτο,
καὶ τίποτα δὲν ἔχομε καλλίτερο νὰ κάνουμε
παρὰ μ' αὐτὸν τὸν μπακλαβὰ τῆς πίκραις νὰ γλυκάνουμε.

Νὰ καὶ σταφίδα μπόλικη ἐκ τῆς παρακρατήσεως...
ὁ Ψάλτης μᾶς τὴν ἔστειλε κι' ὁ Παππαφωτεινὸς
πρὸς χρῆσιν καὶ κατάχρησιν τῆς νηστικῆς ποιήσεως,
διὸ κι' αὐτὴν τὴν δωρεὰν θὰ ψάλλω ἐμμανῶς,
καὶ μὲ σταφίδες στρώστε μου κρεβάτι νὰ κοιμοῦμαι
καὶ τόσα νομοσχέδια τοῦ Λόρδου νὰ θυμοῦμαι.

Νὰ καὶ μπουκάλας μὲ κρασί... ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ...
ἀφήστε το νὰ χύνεται... εἶναι πολὺ κι' ἄς τρέξῃ...
νὰ καὶ ρακί, κονιάκ, σαμπρέζ, λικέρ τοῦ Καλικούνη...
γι' αὐτὰ τὰ θάνατα ποτὰ καθέναν μᾶς φθονεῖ...
ἰδοὺ καὶ μία μυρωδιά καὶ διαλεκτὸ σαποῦνι,
μὰ νὰ μᾶς στείλουν ἔπρεπε καὶ κάμποσο σχενί.

Νὰ καὶ γραβάτα τοῦ συρμοῦ μὲ τῆς φωτιᾶς τὸ χρώμα
καὶ μιὰ τσατσάρα γιὰ μαλλιά καὶ τσιγαρέτ' ἀκόμα.
'Ωχού! πῶς δὲν τρελλαίνομαι... τὰ βλέπω καὶ χορεύω...
ἐγέμισε τὸ σπῆτι μου μὲ κάσαις καὶ κασόνια...
ἰδοὺ καὶ μιὰ ὠτογλυφὶς ταῦτιά μου νὰ παστρεύω
κι' ἔτσι ν' ἀκούω πρὸ καλὰ τοῦ Λόρδου τὰ κανόνια.

Ποτέ μου δὲν ἐπρόσμενα τοιαύτας ἀμειβάς...
νὰ καὶ μελένιος 'στὸ κουτὶ Σαρακοστῆς χαλβᾶς,
ὅπου κινεῖ τὴν ὄρεξιν τοῦ καθενὸς λιμάρη
κι' αὐτὸς ὁ Γκιούλ ὁ σκύλος μου μὲ πόθο τὸν φερμάρει.

Χαρήτε 'στὴν πανηγύριν ἑνὸς ἀνδρὸς ἀστείου,
ποῦ φαίνονται τάστεια τοῦ ἀπείρακτα καὶ σκέτα...
καὶ κουνουπίδια μοῦστειλαν μεγέθους τεραστίου,
τῆς δεκαετηρίδος μου τρέ κομ' ἰλ φὸ μπουκέτα,
ἀλλ' ὅπερ σπουδαιότερον—Χριστούλη μου βοήθα—
καὶ μιὰ βαρβάτη καὶ τρανὴ μου στέλλουν κολοκύθα
κολοκυθένια καύκαλα μ' ἐκείνην νὰ βαρῶ
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα σὲ τοῦτο τὸν καιρό.

Μὰ σὲ τέτοιαν ὕλη
πρέπει καὶ κοντύλι,
νοῦς Ὀμηρικός,
γιὰ νὰ τὰ στιβάξῃ
καὶ νὰ τὰ συντάξῃ
περιστατικῶς.

'Απρίλης εἶναι γύρω μας, ἀνθοῦν τὰ χαμομήλια,
κι' ἀγάλλεται ἡ ξύλινη τοῦ Φασουλῆ φαμήλια.
'Ημέραι μέλλοντος χρυσοῦ θαρρῶ πῶς ἀνατέλλουν
καὶ μὲ τὰ δῶρα τὰ πολλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ χάνωμεν...
τιμὴ καὶ δόξα πρὸς αὐτοὺς ὅπου μᾶς τ' ἀποστέλλουν,
τιμὴ καὶ δόξα καὶ γιὰ μᾶς ποῦ τὰ παραλαμβάνομεν.

Γυναῖκα, μὲς 'στὴ σάλα μας τὴν κολοκύθα βάνε
νὰ τὴν κυττάζουν τὰ στραβά τοῦ κάθε ντιλικάτου...
εὐχαριστήστε θερμῶς καὶ τὸν γενναῖο Τζάνε,
ποῦ τὸν ἐπείραξ' ἄλλοτε γιὰ τὰ Λατινικά του.
'Στὴν ὁρᾶσιν του οφείλεται τῶν δῶρων ἡ πληθώρα,
αὐτὸς τὸ κέντρον κι' ὁ πυρὴν τῶν δωρεῶν ἐφάνη,
ἂν δὲ 'φτηνὰ λογιζῶνται τῶν Καλαμῶν τὰ δῶρα,
ἀλλ' ἡ καρδιά τῶν δωρητῶν πολὺτιμα τὰ κάνει,
κι' ἄς μάθῃ πᾶς ὁ μελετῶν τοῦ κόσμου τὰ συμβάντα
πῶς βέρε ἀμιτοίτητε σοῦντ σεμπιτέρνε πάντα.
Ζήτω λοιπὸν φωνάζετε τῶν Καλαμῶν ἡ πόλις
κι' ὁ γενναϊόκαρδος λαὸς τῆς Μεσσηνίας ὅλης.

"Ὅμως εὐχαριστήστε καὶ δηὸ καλοὺς κουρεῖς,
ἦγουν τὸν Βελισσάριον μετὰ τοῦ Κυριακοῦ,
ὅπου τοὺς ἐνθουσίασε ἡ δεκαετηρίς
κι' ἐν μέσῳ τήσεως κρίσεως καὶ σάλου ἐθνικοῦ
προσφέρονται σὰν εὐγενεῖς γενναίως κι' ἀτιθάσως
νὰ ψαλλιδίσουν σύρριζα τῆς κόμης μου τὸ δάσος,
χωρὶς γι' αὐτὸ τὸ κόσμημα ποσῶς ν' ἀνταμειφθοῦν,
κι' ἡ Μούσαις πᾶς κρησφύγετον δὲν ἔχουν νὰ κρηφθοῦν.

Οὐ μὴν θὰ τρέξω ἀπ' ἐκεῖ μὲ μόσχους καὶ λεβάντα
'στὰς φωτογράφους ἀδελφάς, εἰς τὰς κυρίας Κάντα,
ποῦ χάρισμα προσφέρονται νὰ μὲ φωτογραφίσουν
κι' ἀθάνατα 'στῆς πλάκες των τὰ μούτρα μου ν' ἀφήσω,
κι' ἐγὼ ποῦ κάθε δωρεὰν καθόλου δὲν ἀρνοῦμαι,
ἀπεναντίας μάλιστα μεγάλως συγκινούμαι,
θὰ βγάλω δίχως πληρωμὴ τὴν κλασικὴ μου φάτσα
νᾶναι φοβερὸ ἀδιάκοπη γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴ ράτσα.

Μὲ τέτοια κι' ἄλλα 'ξαφνικὰ κοντεύω νὰ σαστίσω
καὶ δὲν εἰζεύρω ποιοὺς καὶ ποιαῖς νὰ πρωτευχαριστήσω.
Μὰ κι' ὁ Γιαννάκης—τί γλυκὰ! παρόμοια δὲν εἶδα—
μιὰ τοῦρτα μοῦστελε κι' αὐτὸς κι' ἐμύρισε τὸ σπῆτι,
κι' ἂν δὲν σαλέψῃ ἡ βίδα μας 'στὴν δεκαετηρίδα
φοβὸ ποτέ δὲν ἔχωμε γιὰ τοῦ Δρομοκαίτη.

καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ λογογράφου τοῦ Μπορέμ, εἰς ὅλους γνωστοτάτους,
'βγήκαν τ' ΑΓΓΙΟΛΟΓΙΟΝΤΑ, τὰ διηγήματά του,
ὡραία σὰν τὴν ἄνοιξη καὶ κοσμομυρωδάτα
καὶ κλασικὴν ἀπλότητα καὶ δύναμιν γεμάτων.
'Εκεῖ καὶ σκάνδαλα πολλὰ καὶ γλώσσας εὐρωστίαι...
τὰ δίδει μίαιμιση δραχμὴ τὸ «Ἀστὺ» κι' ἡ «Ἐστία».

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Ηρακλείου, κοινοῦτος πολὺς.